

Jaroslav Kolůch

Mí chlapci a chlapi

Deník studentky biologie Laury M.

Čas: zkouškové období

Místo: kolejje Družba

5. ledna 2000

Vstala jsem v sedm, a když jsem jako každé ráno cvičila jogínský pozdrav slunci, zaslechla jsem podezřelý šramot z předsíně. Byl to Roman.

„Co tu děláš?“ zeptala jsem se.

„Čekám, až se vzbudíš. Jsem tu už od šesti. Chtěl jsem ti ukázat, co jsem se za tuto noc pro tebe naučil,“ snažil se Roman zapůsobit svou neskutečně obětavou láskou a žongloval přede mnou hořícími loučemi. „Poprvé to zvládám se čtyřmi.“

„Já ale vidím jenom tři,“ zavtipkovala jsem.

„Cože?!“ vylekal se Roman, zapomněl chytat louče a jedna z nich mu podpálila turban, nebo co to měl na hlavě.

„Moc krásné, Románku,“ chlácholila jsem jej při hašení, „teď tě mám zase o něco radši. Ale těch shořelých vlasů, těch je škoda, mám ráda spíš vlasaté kluky.“

Mokrý a hodně zklamaný Roman se odploužil do svého pokoje přemýšlet, čím zapůsobí příště.

„Žonglování. Pche! Kdyby mi radši udělal pořádnou snídani!“

Vtom se ozvalo zaklepaní. Stál tam Pavel s platem plným jídla. Prasečí hlava obložená šunčičkou a plátky uzeného sýra - to mě teda dostalo.

„Dovolil jsem si, milá a zbožňovaná Lauro, přinést něco ze svých skromných zásob.“

„Pojď dál, Pavlíku. Ani nevíš, jak ráda tě vidím. Máme si toho tolik co říct,“ snažila jsem se nevyplašit Pavla, a když byl bezpečně uvnitř, zamkla jsem a s chutí jsem se pustila do prasečí hlavy.

Pavel mezitím do mě něco hustil a já střídavě příkyvovala, sem tam se usmála a tvářila se polichocena, když mi řekl, že mi dokonce i ta mastnota sluší.

Když už jsem nemohla, nabídla jsem mu něco málo z toho, co zůstalo. Zbytek jsem uložila do lednice. Byl rád, že nejsem lakomá a že se může taky trochu zasytit, ještě prý nejedl.

Po snídani jsem Pavlovi jemně naznačila, že se chci učit tím, že jsem se prostě učit začala a přestala jsem s ním komunikovat. Po čtvrt hodině to pochopil. Poděkoval mi za hezké ráno; za to, že jsem; že na něj mám vždycky čas; že jsem tak hrozně roztomilá; a myslím, že mi děkoval i za dveřmi, dlouho potom, co jsem je před ním zabouchla.

Celé dopoledne jsem se učila medúzy. Občas mi připomněly někoho z mých známých. Tak jsem se už dlouho nezasmála. Na poledne jsem zašla na oběd, vyměnit použitý hasičák za nový pro případné Romanovy pokusy zapůsobit, zacvičit si aerobik a vrátila jsem se na kolejje k učení.

Tam už na mě cíhal Olin. Byl viditelně opilý, z kapsy mu čouhala flaška nějakého zřejmě podomácky vyrobeného lihu a broukal si písničku o mašince, která veze samý vožralý.

„Ahoj Laurinko, celý den jsem myslel jenom na tebe a nedalo mi to, abych se za tebou nestavil.“

„To vidím, jak jsi na mě myslel. Jsi nažraný jak to boží hovádko.“

„Ale Lauruš, vždyť já se opíjím stejně jenom kvůli tobě, protože mě nechceš.“

„Jó?! A proč ses opíjel před čtvrt rokem?“

„To už jsem tak nějak tušil, že se do tebe zamiluju a ty mě nebudeš chtít.“

„Vždyť jsi mě tehdy ani neznal!“

„Neznal. To je pravda. Ale zdál se mi sen...“

„Prosím tě, nech toho. Jsi obyčejný ožrala! A teď mě prosím nech, potřebuju se učit. Na rozdíl od tebe беру školu vážně.“

Olin se s potížemi zvedl, zamumlal něco o nespravedlivém světě a odešel se litovat jinam, nejspíš do hospody. Má štěstí, že je docela chytrý a docela vtipný kluk, jinak bych ho už dávno poslala někam.

Po zbytek dne mě naštěstí nikdo nerušil a já se mohla v klidu učit.

6. ledna 2000

Vstala jsem v sedm, pozdravila slunce a neomylně jsem směřovala do předsíně sledovat nové Romanovo číslo. Překvapil mě dlouhovlasou parukou ve stylu Kamila Střihavky. Ještě prý zvažoval levnější variantu ala Petr Janda, ale nakonec se rozhodl pustit nějakou tu korunu kvůli atraktivní vizáži.

„Tak co sis pro mě připravil tentokrát, holoubku?“ zeptala jsem se nedočkavě a odjistila hasičák.

„Dnes jsem ti přišel vyznat lásku milostnou básní.“ Roman zapnul fén, aby jeho vlasy *jakože* romanticky vlály ve větru a začal přednášet: „Ehm.. Ehm...“

LAURA

Miluju ji, je to tak.

Proto ještě nejsem pták.

Bude mě chtít. To já vím.

Pro ni se klidně zapálím.

A nejen to. I otrávím.

Oříškem se zadávím.

A když... Tak se rozkrájím.

Plyn si pustím. Z okna skočím.

Kvůli jejím krásným očím.

Miluju ji, je to tak.

Proto ještě nejsem pták.

To je všechno.“

„Krásné, Románku, krásné, ale opět tě budu muset uhasit, neboť jsi ten fén držel proklatě blízko a doutná ti paruka.“

Znovu mokrý a znovu velmi zklamaný Roman za sebou zavřel dveře zvenčí a odešel k sobě přemýšlet o novém čísle a novém účesu.

Za chvíli se ozvalo zaklepání. „Že by Pája se snídání?“ pohrávala jsem si s příjemnou myšlenkou.

Byl to opravdu Pavel, ale místo snídaně mi přinesl sedm rudých růží. „To máš ode mě z lásky,“ vítal mě pohledem plným srdíček.

Hmm, toho se moc nenajím, pomyslela jsem si, ale nasadila jsem profesionální úsměv a nadšeně zvolala: „Ty jsou nádherné! Udělal jsi mi velkou radost, Páji! Pojd' dál.“ Říkala jsem si, že příště třeba zase přinese jídlo, tak proč si ho proti sobě poštvat hloupými poznámkami. „Dáš si čaj?“

„Jo, dík, černý.“

Černý... Nejradši bych mu do hrnku nalila asfalt! Takhle mě po ránu otravovat! „Páji, ještě jsem nesnídala, chvilku se zabav, já si mezitím udělám snídani.“

„Co budeš mít dobrého?“

„Jogurt a nějaké zrní do něj.“

„Zrní? To jako pro slepice?“ snažil se trapně vtipkovat Pavel. Zasmála jsem se, protože jsem mu nedávno tvrdila, že se ráda zasměju i vtipům na můj účet. Takový nesmysl!

Posnídala jsem, vypili jsme čaj a Pavel mi mezitím stihl poděkovat za mé vlasy, oči, nohy a za všechny mé vlastnosti. Rozloučil se s tím, že se nemůže dívat, jak jsem tady pořád sama, že se večer staví. Snažila jsem se ho zviklat, že tu večer nebudu, ale odpověděl mi moudře, že si nemám hrát na proroka a předpovídat budoucnost, že nikdo z nás neví, co bude, a že on se přijde přesvědčit, jestli tu opravdu nejsem.

Do večera jsem se učila a odmítala návštěvy. Nejneodbytnější byl Olin. Pořád se chtěl svěřovat. Nakonec jsme ho přesvědčila, ať se staví později, že teď se musím opravdu učit, že večer budu mít čas jej litovat a léčit jeho bolístky.

V sedm večer jsem zaklapla skripta a začala se chystat na příchod mých chlapců a chlapů. Jako první zaklepal Roman v paruce ala Daniel Hůlka. Povídal, že si myslí, že Hůlka mu stejně sekne víc než Střihavka, a že si koupil i jednoho náhradního Jandu pro všechny případy. Říkal taky, že má na ráno připravený azbestový oblek, že můžu být bez starostí. Moc mě to neuklidnilo.

V osm přirazil Olin a hned po něm Pavel. Olin nám sdělil, že ty nové boty, co jsem mu před týdnem pomohla vybrat, jsou sice krásné, ale nejsou úplně jeho velikost. A že je opravdu velmi nepříjemné chodit v malých botách. Nicméně že je za to rád, protože díky tomu opět trochu zmoudřel, neboť, jak četl v jednom článku, utrpením člověk dosahuje duchovního rozkvětu. Moc jsem nepochopila, proč by měl člověk zmoudřet chůzí v malých botách, ale odkývala jsem to se slovy: „To jsem netušila, Oline, že jsi tak sečtělý a přemýšlivý člověk.“ Olin, sám se sebou spokojený, se potěšeně usmál, zatímco Romča a Pája moc nadšení nebyli.

Bylo příjemné sledovat mé chlapce, jak na sebe vzájemně žárlí a snaží se na úkor zbylých dvou získat mou náklonnost. Takhle je mám ráda. A nejradší, když je s nimi i zábava. Proto mě docela mrzelo, že jsem je musela před desátou vyhodit. Přijela spolubydlící Hanka, a já si chtěla po čase zase popovídat s někým, kdo mě nemiluje a nečeká na každé mé slovo jako na boží smilování. Však oni se kluci staví zase zítra. Romča tu bude od šesti pobíhat v azbestovém obleku, Pája doufám přinese místo růží pořádnou snídani, a když se Olin nezapomene někde v hospodě, odpoledne si přijde určitě popovídat.